



תת"ע 6297/01/20 - גזלאן ג'ומנה נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 6297-01-20 מדינת ישראל נ' גזלאן ג'ומנה
תיק חיצוני: 11210217524

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקשת	גזלאן ג'ומנה
נגד	מדינת ישראל
משיבה	שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקשת ביום 17.2.20.

כנגד המבקשת הוגש ביום 16.1.20 כתב אישום המייחס לה עבירה של נהיגה ברכב שנמסרה עליו הודעת אי שימוש בניגוד לתקנה 308(ד) לתקנות התעבורה, עבירה מיום 10.1.20.

הזמנה לדין נמסרה לה עם מסירת הדו"ח, וישיבת הקראה נקבעה ליום 17.2.20, אך המבקשת לא התייצבה לדין, ונשפטה בהיעדרה; ונדונה לקנס כספי, פסילה על תנאי, ופסילת מינימום בפועל לתקופה של 3 חודשים.

על פי אישור המסירה המצוי בתיק בית המשפט, פסק הדין בהיעדר הומצא למבקשת ביום 29.2.20, והיא סירבה לקבלו.

בבקשה מיום 15.7.20 טענה הנאשמת, כי אי הופעתה לדין נבעה בשל אי ידיעתה על הדיון מן הטעם שאינה יודעת לקרוא ולכתוב בשפה העברית והערבית, ולא יכלה לקרוא מהדו"ח על מועד הדיון; וכי מסרה את הדו"ח לבעלה, אשר לא טיפל בדו"ח והדו"ח נזנח על ידו; וכי לא ידעה כי על הרכב ניתנה הודעת איסור שימוש, אשר ניתנה לבעלה; וכי העונש אינו מידתי והינו חמור.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי מדובר בדו"ח מסוג הזמנה לדין ומועד הדיון נכתב על גבי הדו"ח והנאשמת חתמה על אישור המסירה בתחתית הדו"ח, וחובה היה עליה לבדוק האמור בדו"ח, וגם לא צורף תצהיר מטעם הבעל; וכי טענות הנאשמת בבקשה אינן עולות בקנה אחד עם האמור בדו"ח.

עמוד 1



לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

דין

בפתח הדברים יאמר, כי המועד להגשת הבקשה הינו בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי 30 ימים מיום קבלת גזר הדין; ובענייננו, פסק הדין מיום 17.2.20, על פי אישור מסירה המצוי בתיק בית המשפט, הומצא למבקשת ביום 29.2.20, כך שהבקשה לביטול פסק הדין הוגשה כ- 4.5 חודשים ממועד הידיעה אודות פסק הדין, איחור שלא הוסבר ושיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה בענייננו. ראו עפ"ת (מחוזי חי') 27203-02-19 **סעיד פודה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.02.2019).

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה, כפי שאפרט להלן.

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

בענייננו, הזמנה לדיון נמסרה לנאשמת במועד קבלת הדוח והיא אישרה קבלת הדוח בחתימתה על גבי הזמנה לדיון וכתב אישום. לפיכך, קיימת אינדיקציה ברורה לידיעת המבקשת אודות הדיון בו נשפטה בהיעדרה, וזאת נוכח חתימתה על אישור המסירה הכולל את תאריך הדיון בו נשפטה המבקשת בהיעדרה; ואם אכן לא הבינה הנאשמת את האמור בדו"ח, והיא אינה קוראת וכותבת (על אף שחתמה על התצהיר שצורף לבקשה כאן), היה עליה לברר זאת; ואין בטענה כי מסרה את הדו"ח לבעלה וזה זנח את הטיפול בו, כדי להצדיק את אי התייצבות המבקשת לדיון בעניינה.

משאלו פני הדברים, אני סבורה כי המבקשת לא הוכיחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותה לדיון אליו הוזמנה כדין.

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 **יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.07.2018)).

בענייננו, אין מחלוקת בדבר קיומה של הודעת אי-שימוש לרכב (סעיף 11 לתצהיר המבקשת); אלא שלטענת המבקשת, היא לא ידעה כי על הרכב ניתנה הודעת איסור שימוש. אך אין די בטענה זו בכדי להקים חשש לעיוות דין, שכן העבירה המיוחסת למבקשת הינה מסוג אחריות קפידה. יתרה מכך, וכפי העולה מנסיבות הדו"ח, חלק מהליקויים נראו (חלונות כהים, לוחית רישוי לא תקינה).

ביחס לטענות לחומרת העונש - משהוטל על המבקשת עונש הפסילה המינימאלי הקבוע לעבירה בה הורשעה, אין גם לקבל טענה לקיומו של עיוות דין מבחינה זו (ראו רע"פ 222/13 **עודה מחמוד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, עמוד 2



17.01.2013)).

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית, אף בלא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, י' אב תש"פ, 31 יולי 2020, בהעדר הצדדים.